

RNDr. František Reichel, CSc.

Střípky z Říčan

Zpracovaly žákyně 2. ZŠ Bezručova Říčany.

Šárka Černovská

Anežka Fořtová

Karolína Kořenová

Amálie Slabá

Pan František Reichel se narodil v roce 1938 v Praze. Část dětství prožil v Říčanech.

I když se to možná nezdá, máme s panem Františkem něco společného. Pár měsíců navštěvoval stejnou školu jako my dnes, a dokonce trávil prázdniny v domě, kde bydlí jedna z nás.

Tady byla moje teta Aloisie Chejnová, která bydlela v domě Ruská 2. My jsme k ní jezdili na veškeré volné dny, na soboty a neděle.

Jako malému chlapci se mu nejvíce líbily cesty vlakem z Prahy do Říčan.

To se jezdilo vlakem z Vršovic nebo ze Strašnic. Někdy jsme měli tzv. „dobyččáky“, tam jsme seděli na seně. Jelo se na otevřeném vagóně. Pro nás kluky to byla vždycky úplná senzace.

Vyrůstal ve Vršovcích, kde byl v roce 1944 zapsán do školy. V tomto období byla Praha terčem spojeneckých náletů. Na základě těchto událostí se rodina na jaře roku 1945 rozhodla odstěhovat z neklidné Prahy.

Rodiče potom rozhodli, že pro nás děti bude lepší, když nebudeme v Praze. Říčany nebyly předmětem bombardování.

V Říčanech se Reichelovi cítili v bezpečí.

Devátého dubna 1945 jsem tedy nastoupil tady do této školy. Chodil jsem dolů do kostela ministrovat. Chodili jsme tady na procházky. Bylo to tady takové všechno normální. My se sestrou jsme neznali jinou situaci. Nebyla to pro nás taková změna jako pro rodiče. Pro rodiče to byla ohromná změna, ohromná ztráta.

Blížilo se květnové osvobození. Jak jej prožíval malý František? Pravidelně chodil tatínkovi naproti k vlaku, když se vracel z práce.

Čtvrtého května, jak to začalo vřít po celé republice, tak tam vylezli po žebříku a seškrabali ten nápis Ritschan. A už tam bylo jenom Říčany.

Jak sám říká, spolu s tetou a sestrou revoluci nejdříve slyšeli.

Teta Chejnová nám říkala: „Buďte tiše a poslouvejte“. To bylo někdy 7. května. Němci byli v Benešově, na Neveklovsku. Chtěli jet tanky na Prahu.

Každým dnem se očekával příjezd ruských vojsk. Ty pak František spolu s kamarády často navštěvoval.

Byl jsem kluk, který byl nadšený z toho, že přijeli Rusové. Táhli za sebou kanóny a hlavně rozmlátili Němce. To byly zážitky!

Po prázdninách roku 1945 se František spolu s rodiči opět vrátil do rodných Vršovic.

Čtrnáct let, tak to jsem akorát přestal jezdit do Říčan. Už jsem na to neměl čas. Už jsme měli ty party.

Stal se skautem, vystudoval veterinární školu. Na přelomu roku 1989 vstoupil na krátký čas do politiky, byl ministrem. I když v Říčanech prožil jen malou část svého života, velmi rád se sem vrací.

Setkání s pamětníkem v prosinci 2018 ve školní knihovně.